

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobkyně: **Simply You a.s.**, se sídlem Opava, Předměstí, Krnovská 13/11, zastoupena JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem se sídlem Olomouc, 28. října 463/3, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, Škrétova 44/6, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované č.j. had/1405/08 ze dne 7. 11. 2007,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání č.j. had/1405/08 ze dne 7. 11. 2007 se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 18 728,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Tomáše Vymazala, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že porušila povinnost stanovenou v § 5d písm. d) zákona o reklamě, podle níž reklama na potraviny nesmí uvádět v omyl zejména tím, že přisuzuje potravině schopnost předcházet, ošetřovat nebo léčit lidské choroby nebo na takové schopnosti odkazovat; to neplatí pro minerální vody a pro potraviny určené podle zvláštních právních předpisů pro zvláštní výživu. K porušení této povinnosti došlo odvysíláním reklamy na přípravek Arginmax (kód F188, mutace 6, délka spotu 30 s), který byl vysílán premiérově dne 3. srpna 2006 v 15:02:53 hod. na programu Prima televize a reprizován byl opakovaně v době od 3. srpna do 31. srpna 2006 na programech ČT1 a Prima televize. Za porušení povinnosti byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 830 000,- Kč.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobkyně uvedla, že v předmětné reklamě dodržela ust. § 5d písm. d) zákona o reklamě ve znění účinném do 25. 1. 2006, odmítla závěr žalované o celkové prezentaci výrobku jako přípravku k léčbě onemocnění, upozornila na rozpory v hodnocení reklamy v posudku analytického odboru Rady pro rozhlasové a televizní vysílání a v samotném rozhodnutí, poukázala na své úsilí při dodržování předpisů regulujících reklamu a na to, že vycházela z právních názorů vyjádřených v rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 10 Ca 227/2007 ze dne 16. 10. 2007, a zpochybnila i přiměřenost výše uložené pokuty.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě odmítla žalobní námitky jako nedůvodné.

Při jednání dne 29. 3. 2011 setrvali účastníci na svých skutkových a právních závěrech. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, zástupce žalované navrhl zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních námitek, a rozsudkem ze dne 29. března 2011, č.j. 8 Ca 180/2008-64, napadené rozhodnutí zrušil, když toto rozhodnutí shledal nepřezkoumatelným jednak pro nesrozumitelnost z hlediska aplikace správného časového znění příslušné normy, a jednak pro nedostatek důvodů při stanovení mimořádně vysoké pokuty.

Na základě kasační stížnosti žalované Rady pro rozhlasové a televizní vysílání rozhodoval ve věci Nejvyšší správní soud, který rozsudkem ze dne 6. října 2011, č.j. 7 As 109/2011-90, výše označený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud konstatoval, že městský soud dospěl k nesprávnému závěru, měl-li za to, že „zákon č. 25/2006 Sb. nemá žádná přechodná ustanovení, jež by řešila otázku odpovědnosti za porušení nově stanovených povinností odvysíláním reklam vyrobených před datem 26. 1. 2006, je nesprávné. Z čl. III odst. 3 zákona č. 25/2006 Sb. a stejně tak z čl. III odst. 1 zákona č. 109/2007 Sb. totiž vyplývá, že na reklamu vytvořenou nebo šířenou na základě smluv uzavřených před datem 26. 1. 2006 vůbec nedopadají nové povinnosti stanovené zákonem o regulaci reklamy účinným od 26. 1. 2006; odpovědnost za porušení těchto povinností je v takovém případě zcela vyloučena. Jelikož městský soud v rozporu s výše učiněnými závěry na věc aplikoval zákon o regulaci reklamy ve znění účinném od 26. 1. 2006, použil právní předpis, který na posuzovanou věc nedopadal, a dopustil se tak nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky. Nejvyšší správní soud musel z tohoto důvodu přistoupit ke zrušení napadeného rozsudku.“

Dále se pak Nejvyšší správní soud zabýval otázkou prekluze práva na uložení pokuty podle ust. § 8 odst. 5 zákona o regulaci reklamy. Zde dospěl k závěru, že v dané věci „rozhodla Rada o zahájení správního řízení týkajícího se reklamy odvysílání v období od 3. 8. 2006 do 31. 8. 2006 na svém zasedání dne 11. 10. 2006. Nejpozději tento den tedy prokazatelně stěžovatelka zjistila porušení zákona, pro které bylo předmětné správní řízení vedeno. Jak přitom vyplývá z citované judikatury, rozhodující je vědomost o rozhodných skutkových okolnostech. Na běh prekluzivní lhůty proto nemohlo mít žádný vliv, že v průběhu správního řízení došlo ke změně právní kvalifikace posuzovaného jednání. Již zasedání stěžovatelky dne 7. 11. 2007, na němž bylo rozhodnuto o uložení

pokuty, se tudíž prokazatelně konalo po uplynutí jednorocní subjektivní prekluzivní lhůty dle ust. § 8 odst. 5 zákona o regulaci reklamy účinného do 25. 1. 2006. Kdyby městský soud jednání žalobkyně správně posuzoval podle tohoto zákona, musel by k této skutečnosti přihlédnout z úřední povinnosti. Byť konstatoval nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, měl za této situace v souladu se zásadou procesní ekonomie z úřední povinnosti vytknout stěžovatele i porušení ust. § 8 odst. 5 zákona o regulaci reklamy účinného do 25. 1. 2006. Jestliže tak totiž neučinil, zavázal stěžovatelku pouze k tomu, aby odstranila nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí, v důsledku čehož mohlo dojít ke zbytečnému opětovnému vydání rozhodnutí o vině a sankci a případně i opakování soudního řízení. S ohledem na uplynutí prekluzivní lhůty pro uložení pokuty v posuzované věci je také nadbytečné zabývat se důvodností kasační námitky ohledně toho, zda byl výrok žalobou napadeného rozhodnutí o uložení sankce odůvodněn dostatečně či nikoliv. Sankce totiž vůbec neměla být uložena.“

Je tedy nesporné, že podle závěru Nejvyššího správního soudu bylo žalobou napadené rozhodnutí vydáno až poté, kdy marně uplynula subjektivní prekluzivní lhůta podle ust. § 8 odst. 5 zákona o regulaci reklamy, což naprosto bránilo tomu, aby bylo vydáno rozhodnutí o sankci za tvrzené porušení tohoto zákona. Pokud přesto žalovaná takové rozhodnutí vydala, musel soud i bez návrhu žalobce toto rozhodnutí zrušit.

Městský soud v Praze proto zrušil napadené rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) soudního řádu správního bez nařízení jednání a současně podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobkyně měla ve věci úspěch a její náklady řízení sestávají jednak ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 2000,- Kč a jednak z odměny advokátovi za čtyři úkony právní služby po 2100,- Kč, a ze související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění, včetně sazby daně z přidané hodnoty, dále z cestovného na trase Olomouc – Praha a zpět podle předloženého vyúčtování v částce 4008,- Kč a z náhrady za promeškaný čas v rozsahu dvanáctin půlhodin po 100,- Kč; náhradu v celkové výši 18 728,- Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce JUDr. Tomáše Vymazala, advokáta.

P o u č e n í: proti tomuto rozsudku není kasační stížnost přípustná [ust. § 104 odst. 3 písm. a) soudního řádu správního]

V Praze dne 19. srpna 2013

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová